

M' ofegava.

No sé com dir-vos. Era molt difícil respirar dins d'aquella sala quadrada. Imaginar-vos, com si estiguessiu al mig d'un tot envoltat d'una espessa aigua -invisible- que frenés tots els pensaments, les paraules i els cors d'unes cares contaminades de ciutat. Persones sense ànima a les veus, amb aquells ulls tristos de peix que eren els amos del meu futur.

Us asseguro que amb prou feines entrava l'aire als meus pulmons; és ben cert.

Les seves paraules es dirigien a la meva persona. M' interrogaven pels meus actes, encara que jo tenia la certesa que ningú volia escoltar els meus sentiments.

i què és un fet sense sentiment...?

Tant els hi donava. El joc consistia en dirigir-me preguntes segrestadores de la meva intimitat.

Aquella situació em feia sentir molt feble, trencat per dins.

I jo, absort, només pensava que no notessin la meva por.

El senyor advocat, hereu d'una professió arrogant, abans d'entrar al judici em va aconsellar que no donés mostres de por al parlar, que no era bo per la meva defensa, que era ,em deia, un signe de culpabilitat.

Jo pensava que el seu consell era injust, qualsevol acusat sent la seva acusació immerescuda; però, qui era jo per dubtar de les seves civilitzades apreciacions.

I allà, fent cas de l'advocat, jo guardava l'ànima que em quedava al racó més segur: la dignitat del silenci.

Vaig evadir-me de tot allò que passava al meu voltant.

I vet aquí que de sobte em vaig trobar a la platja de la meva infantessa, llarga com l'estiu, plena del sol de la mediterrània i del gust de sal marina que tant m'agradava.

Respirà parcimoniòs i el meu estòmag s'omplí de repós i el meu cor rebia amabilitat per part meva. Sí, jo mateix em perdonava.

Ja no m'importava escoltar a un fatigat fiscal dir-me lladregot; ni ser jutjat per persones plenes de símbols de vanitats.

I, així, aquella sala quadrada, plena d'un passeig per paraules ordenades, ja no em semblava tan angoixant.

El meu futur?

Ja sabeu, pendent d'un magistrat aburrit, del que un somniador com jo només podia esperar una mica de sentit de justícia.

La veritat humana us l'explicaré un altre dia.

MIGUEL J. SÁNCHEZ LÓPEZ